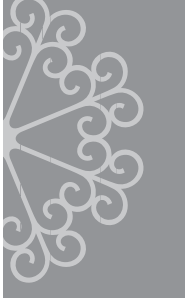

בית מדרש

497

בשבילי הפרשה

פרשת אחרי מות תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	7:39
Brooklyn, NY	7:31
Chicago, IL	7:27
Houston, Texas	7:39
Johannesburg, S. Africa	5:21
Lakewood/Deal, NJ	7:31
London, UK	8:05
Los Angeles, CA	7:17
Manchester, UK	8:20
Monsey, NY	7:33
Montreal, Quebec	7:40
Passaic, NJ	7:32
Toronto, Ontario	7:59
Yerushalayim	6:42
Zurich, Switzerland	8:16

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

אחרי מות

בדין פיקוח נפש אי דוחה מלבין פני חבירו.

כתיב בפרשה וחי בהם, ודרשו בגמ' וחי בהם, ולא שימות בהם, ומכאן דפיקוח נפש דוחה איסורים.

וע' ב"מ נ"ט נח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ולא ילבין פני חבירו ברבים. ולמדו כן מתמר דכתיב היא מוצאת וכו' וע' תוס' דגוסט מוצת, ופי' בנין ציון דלכא' י"ל דהשתדלה ע"י הפתילים וא"כ היתה אומרת להדיא שהוא בא עליה, אלא דרשת הגמ' כיון דכבר היא מוצת באש, וא"כ אם לא היה מודה לא אז היה אפשר לה לומר להדיא שהוא בא עליה.

ובתוס' סוטה י' ע"ב הק' אמאי אינו בכלל יהרג ואל יעבור. ובשר עירי תשובה מרבינו יונה ש"ג ק"ט כתב דהוא אבק שפיכות דמים. וכתבו אחרונים דלפי"ז לא ק' תוס'. וע' בנין ציון דדין זה מובא ברמ"א שכתב דגם לאו של ג' עבירות יהרג ואל יעבור.

וע' מנחת שלמה מהגאון ר' שלמה זלמן זצ"ל סוסי"ז ז' שהקשה שאם מלבין פניו הוא כרציחה א"כ היה שייך בו פיקוח נפש בשבת, ובדאי אסור לחלל שבת כדי שלא לבייש את חבירו. (ומסברא היה נראה את"ל פיקוח נפש משום לחלל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה, ולא שייך זה במלבין פניו. ונראה דלא נחית לפרש כן כי באמת אינו משום חלל עליו שבת אחת וכו' וכמבואר בסוף יומא.)

(ונדחק ב"ה ונראה כי צער חשוב כמו דבר שהצטער הביא על עצמו ולכן אינו בכלל היתר פקוח נפש. וצ"ל דאעפ"כ אמרו נח לו לה' פיל עצמו ואל ילבין פני חבירו, אף דחשיב שחבירו מלבין פני עצמו, וצ"ל דגם על גרמא של הלכת פנים אמרו נח לו להפיל עצמו לכבשן.)

ולכא' עו"ל דבסנה' ע"ד למדו עיקר הדין דרציחה יש בו דין יהרג ואל יעבור, מסברא דמאי חזית דמי דידך סומק טפי. ונמצא דסברא הוא ולא פסוק. ולפי"ז י"ל דאח"כ כלפי איסורי התורה, הא דכתיב וחי בהם דפיקוח נפש דוחה שבת וכדומה, כ"ז דוקא בחיית ממש ולא במד לבין פנים, אבל לענין יהרג ואל יעבור, תולה בסברא, ומסברא באמת מלבין פני חבירו היו כמו רוצח. ובהו מיושב ק' מנח"ש.

אך לפי"ז לכא' רק משום מאי חזית, ויסקים שישלכו אותו לכבשן, כמעשה תמר, אבל לא כמעשה בגמ' להרוג עצמו שלא לבייש. אכן אמרו בירושלמי מס' תרומות סופ"ח סיעת בני אדם המהלכים בדרך ופגעו בהם עכ"פ ואמרו להם תנו לנו אחד מהם ונהרוג אותו ואם לאו נהרוג כולכם אפילו כלם נהרגים לא ימסרו נפש אחת מישראל, יחדו להם אחד כגון שבע בן בכיר (שמואל ב' כ') ימסרו אותו להם ואל יהרגו, אמר ר"ל והוא שיהיה חייב מיתה כשבע בן בכיר, ור' יוחנן אמר אפילו שאינו חייב מיתה.

ובכס"מ פ"ה מייסוד התורה ה"ה פי' דעת ר' יוחנן בייחודו דבכה"ג אין כאן סברת מאי חזית כיון דהוא עצמו בלא"ה יהרג. ומ"מ בלא ייחודו אסור למסור כי בזה שייך מאי חזית דאולי נמסור (אחר). והק' הכס"מ בטעם ר"ל דלעולם לא ימסרוהו אפילו בייחודו ופי' שם הכס"מ דהדין יהרג ואל יעבור הוא גם בלי טעם מאי חזית. ואף שאמרו בגמ' הטעם של מאי חזית, באמת היה להם קבלה דלעולם יהרג ואל יעבור ברציחה. ולדבריו שפיר משליך עצמו לכבשן.

הערות ותובנות בלש"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל bishvileihalacha@themir.org

מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. עכ"ל.
ההרגל הוא האויב הגדול של כל רגש קדר שה והתרוממות. בשעה שניצב האדם אל מול הנעלה והנשגב, ובנפשו מתנוצצים זיקים של אש קודש, בא ההרגל ומכבה את גחלי הקודש עד כי תדעך האש כליל.

מי לנו גדול מאהרן הכהן קדוש ה', אשר טרם כניסתו לפני ולפנים פורש פרישה של קדושה ז' ימים. ועכ"ז הוזהר 'ואל יבא בכל עת אל הקדש- שלא ירגיל לבא'. אחרי כל ההכנות, ועם כל הקרבנות צייתה התורה שלא יכנס אלא פעם אחת בשנה, שאל"כ עומד הוא בסכנה עצומה, שאפי' קודש הקדשים יכול להיעשות אצלו חולין ע"י ההרגל, ונורא הדבר.

מין רה"י שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה

ואמרו הלוש שעטנו בתפילתו, סנדלפון המ' לאך הקושר כתרם לקונו אינו מקבל תפילתו עם שאר התפילות, שנדמה כעובד עבודה זרה שנותן כח לרוח הטומאה".

"עלה בדעתי החשש שמא בחליפה החדשה שקניתי יש שעטנו, הלכתי לחדרי והחלפתי לבגדים הישנים שהבאתי אתי מליטא, אז זרח אור בנשמת, התפילה חזרה להיות שגורה בפי וההתעוררות וההתרגשות היו כראוי ליום הק' דוש".

לאחר יום כיפור נמסרה החליפה החדשה לבדיקת מומחה ונמצא בה שעטנו.

יש להדגיש שתלמיד זה מסר את החליפה לפני יום כפור לבדיקתו של חייט שומר תורה ומצוות, וחייט זה לפי תומו לא תפס את סיבוכי השעטנו שהתפתחו בעולם.

עובדה זו הגבירה את החששות ביחס לכש"רות הבגדים, ומאז ואילך כל בגד שנקנה נמסר לבדיקה יסודית.

ע"פ הספר "הזריחה מפאתי קדם"

דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש (טז,ב)

פרש"י: לפי שגילוי שכנתי שם יזהר שלא ירגיל לבא.

כתב החסיד יעבץ (פי' לאבות א,ד) עה"פ 'ובבוא עם הארץ לפני ה' במר עדים, הבא דרך שער צפון להשתחות יצא דרך שער נגב והבא דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה' וגו' (יחזקאל מו,ט), כי הקפיד ה"ת שלא יראה השער ב' פעמים, פן ישווה בעיניו לשער ביתו וקירות הבית לקירותיו וכו'. וזה היה עוון העגל, שהיה האהל בתוכם עד שמאסו בו ואמרו עשה לנו אלהים, ומרע"ה הרגיש בזה ונטה את האהל

דברי רבותינו

ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך (יט,ט)

בתקופת מלחמת העולם השנייה כשהייתה הישיבה בשנחאי, באחת השנים בעיצומן של תפילות יום כפור עזב אחד התלמידים את אולם הישי' בה וחזר כעבור זמן קצר כשהוא לבוש בבגדי חול.

במוצאי היום הקדוש, כששאלו את הבחור לפשר הדבר, השיב: "הרגשתי שהתפילה אינה שגורה בפי, ניסיתי לעורר את עצמי ולמד תי ספרי מוסר, אך שום דבר לא עזר. אז נזכרתי במובא בספרים הקדושים ששעטנו מונע את התפילה מהלתקבל, כמו שכתוב בספר 'ציוני' על התורה בפרשת קדושים וז"ל: "כי שעטנו רומז לשתי מדות של מעלה המקטרגות על ישראל והי"ת הפרידם, והלוש שעטנו מחבר אותן הכוחות ומערבב תפילתן של ישראל.

דברי הימים

תלמידי רבי עקיבא, מידות כתנאי לקניין בתורה

דאנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, וזה קאי אדואג ואחיתופל שעליהם נאמר איה סופר איה שוקל, ובאה המשנה ללמדנו שהנם נוחלים גיהנום.

ונראה שזה פירוש הסוגי" חגיגה ט"ו ב' אמר רבי אמי תלת מאה בעי' בעי דואג לאחיתופל, ותנן ג' מלכים וארבע הדיטות אין להם חלק לעוה"ב, אנן מה תיהו עלן, א"ל שיננא טינה היתה בליבם, והיינו דהנדון הי' דאפי' שהי' להם תורה לא זכו לעוה"ב, וע"ז אמר לו טינה היתה בליבם וע"ז לא זכו, (ובגמ' סנהדרין ק"א ב' אי' הלשון רחמנא ליבא בעי) וכנראה דהכוונה להך משנה דע"י דהיה לם ג' מידות אלו לא זכו לעוה"ב, וכמפורש במשנה שאלו נוחלין לגיהנום, על זה קרא טינה היתה בליבם.

אכן נראה יותר בזה, דהנה אי' בסנהדרין שם לדון על תורתו של דואג, ואליבא שם תורתו של דואג מן השפה ולחוש וכו', ומבואר בזה לכאורה דע"י ג' אלו של עיין רעה וכו', הרי התורה מן השפה ולחוש, ולפי"ז עצם המשנה באה ללמד שיש ב' בחינות בתורה, ויש אופן דע"י ג' מידות רעות אלו חסר בתורה, והיא מן השפה ולחוש, וזו מדריגה חמורה.

ג) ונראה עוד להרחיב בזה, דמיסודות קנייני התורה להשתלם במי דות, ומפורש ברבינו יונה (אבות ג, יז) אם אין דרך ארץ אין תורה, שצריך תחילה לתקן עצמו במידות ובזה תשכון התורה, שאין השכינה שורה לעולם בגוף שאינו בעל מידות טובות. וכן מצינו גם גבי רוח נמוכה ועונה, (וכדאי' במהר"ל דזה ראש לכל המידות טובות, יעוי' בנתיב התורה רפ"ב), כמו דאיתא בתענית מה מים מניחין מקום גבוה והולכים למקום נמוך, אף דברי תורה אינם מתקיימים אלא במי שד עתו שפלה, והנה יש להוסיף ולהתבונן במש"כ חז"ל "מניחין" מקום גבוה, ובפשוטו הפירוש שאף אם הי' לו תורה, אם מתגאה נעלמים ממנו דברי תורה. וכן אי' מפורש (בב"ר פס"א) רבי לוי בר סיסי עשו לו בימה גדולה והושיבו אותו למעלה ממנה ונתעלמו דברי תורה מפיו, א"ל רבי ולמה לא השיבות אותם כשם שהשיבות אותי, וא"ל עשו לי בימה גדולה וכו' וטפח רוחי, ונתעלמה ממני ד"ת, ולמדנו בזה דאין מעלת המידות תנאי לקנות דברי תורה בלבד, אלא עונה ומידות הוי

1. עשרים וארבע אלף זוגין של תלמידים היו לר"ע וכולם מתו בפרק אחד בין פסח לעצרת על שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות ס"ב, ב), ובמדרש איתא על שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה (מדרש קהלת רבה פי"א, י). והנה העיר אאמו"ר זצ"ל, דהנה עומק הדין הוא מן הדברים המכוסים, וכבר נאמר משפטיך תהום רבה, אך עדיין קשה דהרי כלל הוא דתורה מגנא ומצללא, וגם דתורה היא תריס בפני הפורענות, וא"כ למה לא הגנה תורתן של תלמידי ר"ע עליהם? וביותר צ"ב, שהרי זה הי' כל מציאות התורה בעולם, וכדאי' בחז"ל שאחרי פטירתן היה העולם שמם? ואמר בזה, שמר כרח מכאן דבר חידוש: שאם לא נהגו כבוד זה בזה, או שהיתה עיניהם צרה בתורה הרי חסר בתורה, ועל כן לא הגנה תורתם עליהם.

ויש להוסיף לפי דבריו, דהנה בגמ' שם איתא דמתו באסכרא, ובמהר"ל (נתיבות עולם, נתיב התורה ספי"ג) דחטאו בתורה, ואיתא בפ' במה מדליקין אסכרה באה על ביטול תורה, ולהנ"ל יהי' הביאור כי היה חסר במדריגתם בתורה.

2. וכדי להבין את זה יש להקדים, דהנה אי' באבות (פ"ה מ"ט) כל מי שיש בו שלשה דברים אלו מתלמידיו של אברהם אבינו: עין טובה, רוח נמוכה ונפש שפלה, אבל עין רעה, רוח גבוהה, נפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע. מה בין תלמידיו של אב"ר הם אבינו וכו', שתלמידי אברהם אבינו אוכלים בעוה"ז ונוחלין לעוה"ב, ותלמידי בלעם הרשע נוחלין גיהנום, והנה יש להעיר דג' מעלות אלו אינם סיבה לעוה"ב, והיינו לזכות לעוה"ב איתא בסוף כתובות דהוי ע"י תורה בלבד. ובשגם דצ"ב כלל הדמיון בין התלמידים שבאה המשנה לומר מה בין וכו'.

ונראה, דהנה שמעתי מכ' מו"ר הגאון רבי מאיר חדש זצ"ל, דהך מתני' אמרי ביושבי בית המדרש, ויש ביניהם מתלמידי אברהם אבינו, ויש מהם מתלמידי בלעם הרשע. עכ"ד. ולפי דבריו הפי רוש, דרך תלמידי אברהם אבינו זוכים ע"י התורה בעוה"ב, ואילו תלמידי בלעם הרשע אע"פ שיש עמהם תורה, לא יזכו לעולם הבא, וכפירוש זה מוכרח בס"ד דברי המשנה דהביאה בסוף לקרא

זהו תורה, והנה פשוט שמי שענינו עוורות ל"ע ואין לו עיניים הרי לא שייך שיהי' דיין שענינו רואות, כן הוא ממש מי שאין לו מידות, שהוא כמי שאין לו עיניים, כי הרי אינו רואה ראי' נכונה. [והמשל כי מי שאינו מודה על האמת, הרי ראייתו מעוותת, כי רואה כמו שאמר בתחילה, ואינו רואה נכחה, וכסומא נחשב] וא"כ לא נמסרה לו תורה, כי התררה נמסרה רק לדיין שענינו רואות, וא"כ תורתו אינה תורה.

ונמצא שמלבד שמידות זהו תנאי בקנייני תורה, הרי פשוט שבלי מידות אין לו את הכלים ללמוד תורה, והוא דומה לדיין שאין לו עיניים. (ה) וזהו חומר עניינים של תלמידי ר"ע, שכפי הנראה הי' חסר במשהו במעלות המידות, וע"כ שוב חסר בתורה שלהם, וכאמור שתורה בלי מידות חסר בתורה, וע"כ תורתם לא הגנה עליהם.

ויש להוסיף עוד, דהנה בחז"ל איתא שמתו מפסח עד עצרת, וכבר העירו דהרי פסקו מלמות בל"ג בעומר וא"כ לא מתו בימים שלפני עצרת, ואמרו בזה שהכוונה שהגזירה הי' בתקופה ובימים המיוחדים שבין פסח לעצרת. והיינו כי מעלת אלו הימים שנקבעו להשתלם במ"ח קנייני תורה כידוע, וע"כ נתבעו בימים אלו על חסרון במי דות שזהו חסרון בקנייני תורה. [ויש להוסיף עוד, שכבר אמרו שמ"ט ימי הספירה הם מניין ל"ב טו"ב, והיינו שמתיקוני האדם הוא לתקן ביותר את מידת לב טוב, וכ"ה בחת"ס, ויעוי' בפירוש הרמב"ם לאבות שאיתא לב טוב, הוא מעלת המידות, מבואר כנ"ל.

מתנאי ה"כלי" להחזיק תורה, ועל כן נתעלמו ממנו הלכה. והנה איתא דבתו של כלבא שבוע אמרה לר"ע לך אזלת לבי רבי, וכבר אמרו דמנא ידעה ששיג דברי תורה, והרי הי' בן ארבעים שנה ועדיין לא קרא ולא שנה, ואמרי' בזה דבגמ' כתובות איתא דראתה שהי' צנוע ומעלי. ויעוי' מהרש"א שם דהיה לו מידות טובות, וכנראה דזה ההכשר להשיג דברי תורה, וע"כ אמרה לר"ע ללכת ללמוד תורה. ולמדנו בכ"ז לשני הצדדים, דגם מי שחסרו לו מידות טובות לא תשכון בו תורה, וכדברי רבינו יונה, וכן הוא גם דמי שהינו בעל מדות טובות וצנוע ומעלי יש בידו הכלים שעל ידם יזכה האדם לתורה.

(ד) ועוד יותר מזה למדנו דבר חידוש גדול במשנתו של ר' ישראל מס' לנט זי"ע יעוי' בספר חכמה ומוסר (י"א), ראייתי לגלות מה שהי' אצלי סוד כמוס זה קרוב לשלושים שנה, ששמעתי מאדמו"ר זי"ע שאמר לי לעצמי ולא שמע שום אדם - ומחמת כי לא יבין זאת להתפעל מזה הרבה מאד כאשר אני התפעלתי לא אמרתי זה לשום אדם - וזה תוכן דבריו, אחרי כי ידוע כי התורה אינה פסוקה מן השמים, ורק נמסרה לחכמי הדור, הכל כאשר נראה לבי"ד של מטה, ואין לדיין אלא מה שענינו רואות, משא"כ אם לא השלים עצמו במידות, אז אינו ראוי להיות דיין. אף אם פעם אחת מכווין אל האמת, אין תורתו תורה כי התורה אינה פסוקה מן השמים.

והמבואר בזה, כי מאחר שהתורה נמסרה לחכמים, הרי זה עפ"י שאין לדיין מה שענינו רואות, וע"כ מה ששופט עפ"י מה שענינו רואות

Parashas
Acharei
Mos/Sefiras
Ha'omer

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15

Embracing Avdus

Harav Hagaon Shmuel Wolman shlita

The period between Pesach and Shavuos — Yetzias Mitzrayim and Kabbalas HaTorah — is meant to be a time when we focus on actualizing the purpose of Yetzias Mitzrayim, which was to bring us to Mattan Torah and Har Sinai, as the *passuk* says: **בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֹתִי**. **הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה**. The *mefarshim* emphasize that this was not just the purpose of the *geulah* from Mitzrayim, but was also the objective of the *shibud*, of the *kur habarzel* (crucible) that we had to endure in Mitzrayim.

The phrase **תַּעֲבֹדוּן אֹתִי הָאֱלֹקִים** indicates that Mattan Torah was not simply a *kabbalas ol mitzvot*, but rather a *kabbalas avdus*. It's not enough for a Yid to live an independent life and abide by the 613 *mitzvot*. Rather, we need to become *avdei Hashem*, which is an entirely different level, one of total *bitul* to Hashem's will. This is not an easy transformation, and it challenges our natural craving to be independent and indulge our desires. Therefore, Klal Yisrael was capable of reaching this *madreigah* of **תַּעֲבֹדוּן** only after the 210 years in which they were conditioned to be *avdei Pharaoh*. And once they had acquired this ability to be totally subservient, they could then channel it from being slaves of Pharaoh to being *avdei Hashem*.

It would seem, then, that during these days of preparation for Mattan Torah, besides working on the 48 things with which the Torah is acquired — especially in the realm of *bein adam l'chaveiro*, to be **נוהג כבוד זה בזה** — there should also be a special emphasis on working to achieve this very high expectation of **עַל הָהָר הַזֶּה**.

The *Shem MiShmuel* points out that on the Shabbos after Pesach, we almost always read about Nadav and Avihu, whether it's Parashas Shemini or Parashas Acharei Mos, which seems to imply that their passing encompasses a fundamental concept that can help guide us through this growing period between Pesach and Shavuos, so that we can become quintessential *avdei Hashem*.

Two Ways to Warn

Parashas Acharei Mos begins with a warning not to enter the *kodesh* and *kodesh hakodashim* except on Yom Kippur, and Rashi wonders why the Torah precedes this warning with a mention of the death of Nadav and Avihu. He answers this with a *mashal* of a sick person who visits the doctor and is told that it is dangerous for him to eat cold food or to be in a cold, damp place. But there's another doctor who doesn't simply warn the patient of the danger — he adds, "so you shouldn't die like so-and-so, who died from this cold food or the cold damp room." Rashi says that the second doctor is much more successful in motivating the patient to avoid endangering himself. Similarly, when Hashem commands the Kohanim not to enter the *kodesh hakodashim* without authorization, He warns them that the punishment for violating this command will be death, and He illustrates this concept by referencing the death of Nadav and Avihu.

R' Eizik Sher notes that humans have a tremendous gap between their intellect and the impulses and feelings that govern their behavior. Even when a person knows that something is dangerous, his emotions have to be engaged in order for the message to really resonate: **והשבות אל לבבך**. By referencing the death of Nadav and Avihu, the Torah underscores the severity of their transgression in a more potent way.

The *baale mussar* famously utilized this approach in seeking to create *hispaalus* with regard to all aspects of mitzvah observance and *avodas hamiddos*. But why was this technique employed here specifically, rather than in any other *parashah* of the Torah?

It seems as though this warning subtly relates back to the *cheit* of Nadav and Avihu, which was ever so slight and delicate, and this added dimension of **אֶהְרֵן בְּגִי אֶהְרֵן מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהְרֵן** is necessary here in order to properly convey the severity of their infraction.

A Subtle Mistake

Returning to the *marshal*, every sick person knows the benefit of staying warm. But at the same time, it's hard to relate to the potential danger of the cold. While the person's intellect might incorporate that the cold can be fatal, the heart has trouble internalizing that it's truly hazardous, and that's why the doctor adds, "so you shouldn't die like so-and-so."

To appreciate the subtle message here, we need to consider what was the root of Nadav and Avihu's misdeed — with the disclaimer that we're talking about *kedoshei elyon*, whose *madreigah* we cannot possibly comprehend. And, of course, any discussion of their *cheit* must be understood within the context of Hakadosh Baruch Hu's being *מדקדק עם צדיקים כחוט השערה*. Still, according to most approaches in Chazal, there was some sort of *cheit*, and we are apprised of this in order to learn from it.

The Midrash presents at least half a dozen explanations as to what their *cheit* was, ranging from being drunk, to being *מורה הלכה בפני רבו*, to not getting married or not having children, to entering the *kodesh hakodashim* without an explicit command. There are so many opinions, and such varied opinions, yet they all seem to be purely in the realm of Torah Shebe'al Peh. How could it be that the Torah Shebichsav never gives us an inkling as to what the *aveirah* was?

I think the answer is that the Torah does tell us the root of their *cheit*, when it says, *וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם*. Nadav and Avihu were *kedoshei elyon* who only sought greater *kedushah* and *dveikus* to Hakadosh Baruch Hu, and everyone agrees that their *aveirah* resulted from their trying so hard in their *avodas Hashem*.

They wanted to innovate a new offering of *ketores* in the *kodesh hakodashim*. Once a year on Yom Kippur was not enough; they wanted the *kirvas Elokim* of Neilah every day of their lives. They weren't looking to get intoxicated, *chas v'shalom*. Rather, they felt that taking a small drink would enable them to reach even higher *madreigos* in their *avodah*. They abstained from marriage or child-rearing out of a desire to be totally focused on *ruchniyus* without any distractions or disturbances. With such noble and lofty intentions, what was wrong with what they did? And specifically, why was it so wrong that it warranted such a terrible punishment?

No Innovation

The Torah is telling us that although Nadav and Avihu had wonderful intentions, theirs was still an *אש זרה*, an alien fire. What was so alien about it? That they had not been commanded to bring it: *אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם*. The *trop* on this phrase is a *meircha kefulah*, which adds strong emphasis.

With these few words, then, the *passuk* is conveying a crucial lesson. The details are left for the Torah Shebe'al Peh to fill in, in order to explain how, specifically, Nadav and Avihu tried to enhance their *avodas Hashem*. But all agree that the issue was that their attempt was alien, merely by virtue of the fact that they had not been commanded.

Yiddishkeit is not about innovation. It's not about finding new avenues

to achieve *kedushah* and *dveikus*. Rather, Yiddishkeit demands total *avdus*, in which we are *mevatel* ourselves to Hashem's will. Of course, the desired result is *kedushah* and *dveikus*, but that is attained not through *chiddush*, but through steadfast *bittul* to *ratzon Hashem*. The Torah is not giving us general advice for how to be a good person and asking us to write the script. Rather, every mitzvah involves a commandment by a Commander to the one who is commanded, and that's exactly the relationship that creates the highest level of *dveikus* — when we are *mevatel* ourselves completely to the Eibishter's will.

Nadav and Avihu's misdeed seems so subtle, because they had such wonderful *kavanos* and sought to find even higher ways of serving Hashem. But the Eibishter came down very hard on them and declared that if there was no command, then it is alien, a different religion. It may seem beautiful, but it's no longer Yiddishkeit. Although the distinction is ever so slight, it represents a fundamental flaw that is punishable by death.

In Yiddishkeit, the highest *madreigah* is nullifying the *zich* through absolute *avdus* that is focused only the pure *ratzon Hashem*, with no innovations or diversions. What could possibly be wrong with this profound desire to enter the *kodesh kodashim* with *ketores* on a regular Tuesday? Says the Eibishter, this is not My *ratzon*. Hakadosh Baruch Hu has established a time for everything, and there are exact boundaries of *kedushah* at every given moment, so one cannot devise his own approach of *prishus* and *dveikus*. Moshe gave us the Torah at Har Sinai, clearly transmitting the *ratzon Hashem* and leaving no room to be *מורה הלכה בפני רבו*.

This is not an easy lesson, and it needs to be bolstered by the message of "so you shouldn't die like so-and-so," in order to convey the severity of *אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם*. And that's why we needed to hear that additional phrase of *אֲחֵרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֱהֲרֹן*.

Aharon's Acceptance

Aharon Hakohen is lauded for reacting to this incredible blow without question: *וַיִּדַם אֱהֲרֹן*. The Ramban informs us that initially, Aharon was terribly distraught, and was sobbing loudly. Only when Moshe Rabbeinu consoled him with the words *בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבְּד* was Aharon able to regain his composure and achieve total acceptance.

What consoled Aharon? The Malbim explains that he originally thought that this calamity was a punishment for sins, and when Moshe informed him that this is the ultimate *ratzon Hashem* — to create a tremendous *kiddush Hashem* and bring *kavod* to the Eibishter — then Aharon became at peace. What changed? He had still lost his beloved, holy sons!

Aharon Hakohen was such an absolute *eved Hashem*, and so exquisitely attuned to Hakadosh Baruch Hu's will, that the moment he understood that the death of his sons was the ultimate *ratzon Hashem*, he became perfectly calm — because it was never about him or his will, only about what Hashem wants. And that was the consummate *tikkun* for the *cheit* of Nadav and Avihu.

Chazal tell us that as a reward for Aharon's reaction, the *parashah* of *שְׁתוּי יין* was told to him alone. His silence — which spoke volumes about his *bittul* to Hashem's will — was rewarded with the ultimate *dveikus*: a direct communication from Hakadosh Baruch Hu. Through him, we are taught this *parashah* of *שְׁתוּי יין*, which conveys the lesson that *ratzon Hashem* must be the sole guiding factor in our *avodas Hashem*.

Becoming a True Eved

It's no wonder that this *parashah* of Nadav and Avihu serves as the introduction to this period between Pesach and Shavuos, when we work towards becoming absolute *avdei Hashem* that are worthy of *תַּעֲבֹדוּן אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם עַל הָהָר הַזֶּה*. As we leave the *zman cheiruseinu* of Pesach, when we began to feel the *cheirus* of being an *eved Hashem* and to appreciate that the only truly free person is one who is *osek baTorah*, we must focus on what it means to be a true *eved Hashem*.

The true *eved Hashem* is not someone who has found the new *אִשׁ זָרָה* that feels so inspirational, but the one who is *mevatel* himself to the Eibishter's *ratzon* and continuously focuses on one question: "What does the Torah command me to do?"

So often, we find ourselves in complex predicaments where right and wrong seem so gray, and clarity seems so distant. The gift of this *parashah* is that we have a central question that will guide us with clarity and give us the answer to every question. The guidepost that must illuminate our every decision is: "What does the Torah command me to do?"

May the Eibishter give us the *koach* to internalize these lessons, so that we can become true *avdei Hashem* who are worthy on Shavuos to receive the Torah.

Gut Shabbos.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Sebrow Capital